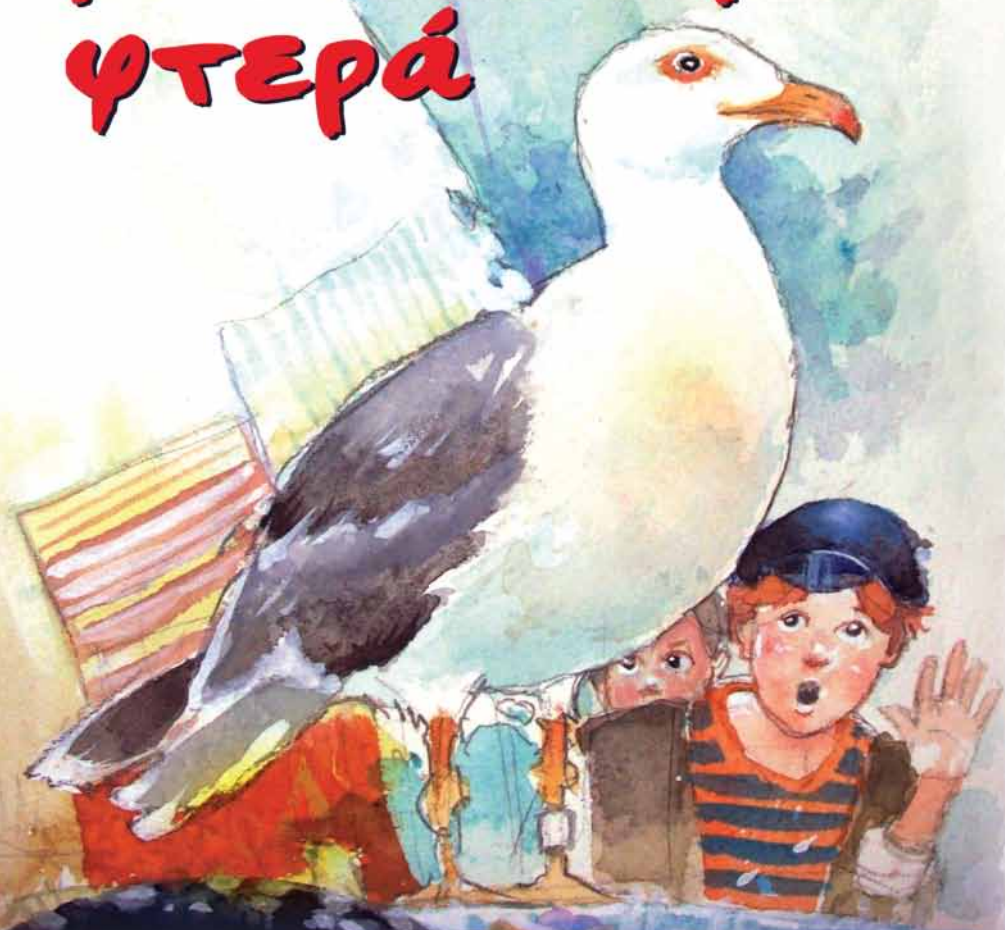

Αγγελική Βαρελλά

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
από 7 ετών

Ο λιμενάρχης με τ' άσπρα φτερά

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο λιμενάρχης με τ' άσπρα φτερά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αγγελική Βαρελλά
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Θανάσης Τσίτσικας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Αγγελική Βαρελλά, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2008

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2008, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-403-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών κλωρίου και φιλικό προς το περιβάλλον.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Αγγελική Βαρελλά

Ο λιμενάρχης με τ' άσπρα ψτερά

Εικονογράφηση:
Θανάσης Τσίτσικας

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΡΕΛΛΑ γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Είναι πτυχιούχος του Ιστορικού-Αρχαιολογικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ασχολείται με το παιδικό βιβλίο με πάθος από το 1966 κι έχει βραβευτεί από αρμόδιους φορείς για τα έργα της. Το βιβλίο της *Η Ελλάδα κι εμείς* αναγράφηκε το 1968 στον Τιμητικό Πίνακα της Διεθνούς Οργάνωσης Βιβλίων για τη Νεότητα. Επίσης, για το βιβλίο της *Φιλενάδα Φουντουκιά μου* της απονεμήθηκε Διεθνής Έπαινος στη μνήμη του ανθρωπιστή Janusz Korczak στην Πολωνία (1958), ενώ το έργο της *Κόρινθος* τιμήθηκε το 1998 με το Κρατικό Βραβείο Παιδικού Βιβλίου Γνώσεων. Τέλος, ήταν υποψήφια για το Βραβείο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν το 1990 και για το Βραβείο Άστριντ Λίντγκρεν το 2004. Είναι πρόεδρος της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς και υπεύθυνη ύλης του περιοδικού *Διαδρομές* στο χώρο της λογοτεχνίας για παιδιά και νέους. Λατρεύει τα εγγόνια της, τα κεράσια, τις αλφαβήτες, τα έξυπνα βιβλία και την αθέατη πλευρά της Σελήνης. Πιστεύει πως είναι τυχερή για όλα αυτά και αντιμετωπίζει τη ζωή με αισιοδοξία.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της ΔΕΚΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΜΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ, ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ και ΓΑΒΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ενώ διηγήματά της περιλαμβάνονται στις ανθολογίες ΘΑ 'ΘΕΛΑ ΤΟΣΑ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ, ΜΑΜΑ / ΘΑ 'ΘΕΛΑ ΤΟΣΑ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ, ΜΠΑΜΠΑ, Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ, ΑΘΑΝΑ - ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΙΝΕΥΜΑ και ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ.

Στον Μίμη και στον Αντρέα,
τους δυο μεγάλους (;) ψαράδες!

Ο Γκουμπούιφ, ο γλάρος, έκοβε βόλτες πάνω από το εργαστήρι επιστημονικών ερευνών σε ένα μικρό όρμο του Αρχάγγελου στη Λευκή Θάλασσα. Ο Γκουμπούιφ ήταν λευκός σαν τ' όνομά της, μα εκείνη — η Θάλασσα — δεν ήταν καθόλου κεφάτη σαν το γλάρο της. Αντίθετα είχε τα μπουρίνια της. Τα είχε με τους ανέμους που έρχονταν μάζες μάζες κατευ-

θείαν από το Βόρειο Πόλο και της χαλούσαν την νουχία.

Ο γλάρος την κοίταζε σκεφτικός, ισοζυγιάζοντας τις μεγάλες κατάλευκες φτερούγες του. Την ήξερε αυτή τη Λευκή Θάλασσα από τότε που γεννήθηκε. Ήξερε τους θυμούς και τους εκνευρισμούς της, ήξερε πώς αντιδρούσε στους ανέμους και στα μεγάλα υπόγεια ρεύματα που της τάραζαν τα σωθικά, αλλά ήξερε και τα γέλια και τα χάρδια της όταν κουβέντιαζε με τον ήλιο. Και καθώς ήταν λεύτερος, όπως όλα τα πουλιά, και ταξιδιάρης, ήξερε σπιθαμή προς σπιθαμή το χώρο της και τις περιοχές της. Κάποτε μάλιστα έφτασε ως την άκρη ενός ακρωτηρίου και είδε το Βόρειο Σέλας να γεμίζει τον ουρανό σαν γαλανή κουρτίνα με κρόσσια από βαρύτιμο μετάξι.

Όμως, όσο κι αν του άρεσαν οι περιπέτειες, όσο κι αν ξεμάκραινε από το λιμάνι του Αρχάγγελου κι από τη Λευκή Θάλασσα για να δει τα θαύματα του κόσμου, πάντα γύριζε στο μικρό όρμο, στο εργαστήριο των επιστημονι-

κών ερευνών, πάντα γύριζε στον Ιβάν, το φίλο του τον ερευνητή με την άσπρη μπλούζα και τα μεγάλα μυωπικά γυαλιά.

Ο Ιβάν, ο καλός του φίλος! Ο Ιβάν του έδωσε το όνομα Γκουμπούιφ, κι ο Γκουμπούιφ δεν άκουγε κανέναν άλλον έξω από το έν-

σικτό του και τον Ιβάν, που τον είχε εκπαι-
δεύσει.

Καθώς τα συλλογίζοταν όλα αυτά, πήγε να
κάνει μια «καλλιτεχνική» στροφή με την άκρη
της δεξιάς του φτερούγας, αλλά δεν υπολό-
γισε καλά κι έπεσε πενήντα πόδια πιο χαμηλά,
ξαναβρίσκοντας λαχανιασμένος την ισορρο-
πία του πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας
που άφριζε από το θυμό της. Ο Γκουμπούιφ
κατάπιε αρμυρό νερό, ανοιγόκλεισε δυο-τρεις

φορές τα μάτια του κι ύστερα, με κανονικό πέταγμα, τράβηξε πάλι προς το εργαστήριο για να βρει το φίλο του.

Εκείνος τον παρατηρούσε με προσοχή από το παράθυρο και κατέβηκε στο προαύλιο.

— Γκουμπούφ, του φώναξε χαρούμενα, για έλα εδώ. Τι χαζό μακροβούτι ήταν αυτό που έκανες πριν από λίγο;

— Ε, όχι και χαζό, παρεξηγήθηκε ο γλάρος. Απλώς δεν υπολόγισα την ταχύτητα. Έπρεπε ν' ανέβω πιο ψηλά και να κατεβάσω λίγο περισσότερο τη δεξιά φτερούγα μου. Τι να γίνει; Αυτά συμβαίνουν και στους πιο επιδέξιους γλάρους.

— Μήπως έχεις αρχίσει να γερνάς; τον πείραξε ο Ιβάν.

— Τώρα με προσβάλλεις, έκρωξε ο γλάρος. Βέβαια, έχω μια κάποια ηλικία, δεν είμαι και έφηβος. Αλλά, διάολε, έχω ακόμα τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια μπροστά μου, μπορεί και είκοσι — ποιος ξέρει; — για να φοβάμαι τα γεράματα.

Ήταν μια χαρά.

Ήταν ακόμα δυνατός, ελαφρύς και γρήγορος στον αέρα.

Για να του το αποδείξει, άπλωσε μ' ένα πανέμορφο τρόπο τα φτερά του, πέταξε μπροστά, όλο μπροστά με ταχύτητα, κι ύστερα μονομιάς φτερούγισε κι άρχισε να κατεβαίνει σε κά-

θετη βουτιά, με το ράμφος ίσια κάτω, ώσπου έφτασε στην επιφάνεια του νερού και φρέναρε ενθουσιασμένος κι ο ίδιος με την ικανότητά του.

Τίναξε τα μουσκεμένα του φτερά και πλησίασε τον Ιβάν που τον χειροκροτούσε γελώντας.

— Μπράβο, Γκουμπούιφ! Πραγματικά είσαι σε φόρμα. Ανησύχησα λίγο για σένα, επειδή έχεις μπροστά σου μακρινό ταξίδι. Χειμώνιασε. Βλέπεις πώς αντάριασε η θάλασσα;

Μα αυτά δε σκεφτόταν κι ο γλάρος πριν από λίγο; Αυτά δεν του είχε παραγγείλει και το ένσικτό του, με κείνη την επιτακτική φωνή που δεν ήξερε από πού ερχόταν; «Πρέπει να φύγεις. Κι όχι κατά τα βόρεια για να δεις το Σέλας. Εκεί θα παγώσεις. Πρέπει να κατηφορίσεις προς το νοτιά».

Ο γλάρος του Ιβάν δεν ήταν κανένα νεροπούλι, από κείνα τα μικρά που ακούνε μέσα τους τη φωνή και ξεκινούν χωρίς πρόγραμμα και χωρίς εμπειρία. Ήταν πανέξυπνος κι εκ-

παιδευμένος. Έφευγε κάθε χρόνο και το δρόμο τον ήξερε πια.

Κι όχι μόνο αυτό. Ήξερε να διακρίνει την κατάλληλη στιγμή που θ' άρχιζε το μεγάλο ταξίδι. Μόλις φυσούσε πάνω από τη Λευκή Θάλασσα βορειοανατολικός άνεμος ή έστω και ανατολικός, αλλά μέτριος, θ' άνοιγε φτερά. Μ' αυτούς τους μέτριους ανέμους το ταξίδι γινόταν πιο εύκολο. Και κάθε φορά που σταματούσε και ξανάρχιζε να κατεβαίνει προς τα νότια, πάντα τέτοιον άνεμο περίμενε για ν' ανοίξει τα φτερά του.

Δεν ξεθάρρευε εύκολα, ούτε προσπαθούσε να ξεπεράσει τα όρια της αντοχής του. Τι θα γινόταν, δηλαδή, αν πετούσε χίλια χιλιόμετρα σε δυο μέρες και μετά δεν μπορούσε να πάρει... τις φτερούγες του; Καλύτερα πιο αργά και πιο σίγουρα.

Θυμάται, κάποτε, πως είχε δει μπροστά στα μάτια του μια αγριόπαπια να πεθαίνει, γιατί είχε πετάξει πεντακόσια χιλιόμετρα μέσα σε μια νύχτα.

Και γιατί νύχτα; Στον Γκουμπούιφ δεν άρεσε καθόλου να πετάει στο σκοτάδι και δεν

έκανε πειράματα. Το φως της ημέρας ήταν το καλύτερο απ' όλα. Η νύχτα έκρυβε παγίδες.

Κάποτε, πιο νέος, νυχτώθηκε σ' έναν κάβο. Μαζί του πετούσαν κι άλλα πουλιά, μικρά και μεγάλα. Είχε και θύελλα, μια θύελλα τρομερή. Ξαφνικά, ένα φως όλο ελπίδα, ένα φως που χρύσωσε τα νερά της θάλασσας. Ήταν μια ασέληνη νύχτα κι ο ουρανός σκεπασμένος με μαύρα, κατασκότεινα σύννεφα. Το φως με την κοκκινωπή απόχρωση θάμπωσε τα πουλιά, που άρχισαν να πέφτουν με μανία πάνω στις φωτεινές εκείνες δέσμες, λες κι είχαν μπροστά τους τον παράδεισο.

Μα δεν ήταν ο παράδεισος. Ήταν ένας φάρος. Ένας μεγάλος και φωτεινός φάρος, χτισμένος σε πέτρα, πάνω σε βράχο, στη μέση του πελάγους. Τα πιο μικρά χτύπησαν πάνω του με τόση ορμή που σκοτώθηκαν όλα. Δεν έμεινε ούτε ένα. Κι άκουγες ένα μονότονο *παφ, πουφ*, πάνω στις πέτρες και πάνω στα γυάλινα παραθύρια, καθώς προσπαθούσαν να ζεσταθούν στο δυνατό φως.

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
από 7 ετών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Αγγελική Βαρελλά
**Ο λιμενάρχης
με τ' άσπρα
φτερά**

Τα δυο αδέρφια, που νόμιζαν ότι είναι τρομεροί ψαράδες, δεν έπιασαν ούτε λέπι εκείνη τη μέρα. Παρ' όλα αυτά η τύχη ήταν μαζί τους. Γιατί... ψάρεψαν στη μέση της θάλασσας μια απίστευτη ιστορία. Μια ιστορία που τους την αφηγήθηκε ένας «δακτυλιωμένος» κάτασπρος γλάρος με ονοματεπώνυμο, που έφτασε από τον παγωμένο Βορρά για να ξεχειμωνιάσει στις λιακάδες της Ελλάδας.

Και γέμισε λιακάδα τις καρδιές τους.

Διαβάστε και τα άλλα όμορφα βιβλία της αγαπημένης συγγραφέως, που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.

...και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-403-6

9 789604 534036